

Wij Vlamingen, Bourgondiërs

“

Ik sta op, sluit de PC, en strek mijn stijve knieën, Op naar “Jan” in Goes in Zeeland, om een flauwe honger te stillen op mijn vrije dag.

Aan de oude haven, verscholen tussen verweerde scheve gevels, waar vrolijk boten wiegen in beschutte wind en een eenzame wandelaar de fietser kruist, die vriendelijk “middag” zegt, en knikt, ligt het restaurant “Jan” aan de Bierkaai in Goes.

Bourgogne, Bordeaux, Rioja, of Cava of de nieuwe wereldwijnen, het heeft geen geheimen meer. De sluier van de vroeger zo mysterieuze vrouw aan mijn zij past nu ook in dat vakje. Haar sluier is opgelost in de tijd.

Je koestert de herinnering aan een Poire Morand die je als digestief bij de koffie wou. Misschien heeft hij het en misschien ook niet. Op enkele jaren gingen de prijzen maal drie.

Enkele zwanen glijden door het water. Schijnbaar moeiteloos. In hun zog laten ze een rimpelende streep water achter waarin de geveltjes weerspiegelen en schijnen mee te drijven, ergens naartoe.

We parkeren de wagen op een kleine parking. Het kost twee euro. Het stuk te voet tot het restaurant “Jan” kan nog. We stappen in de zon en denken aan de tijd toen zij nog soepel was en slank. Nou ja, ze is niet teveel bijgekomen. Een teken van mijn bezorgdheid voor haar uiteraard. Moest het niet zo zijn, ik zou het ook aanvaarden.

Jan maakt de beste kreeftensoep van het eiland maar we zien wel wat het menu is, en kiezen dan. Op een stoep, voor een in oud-groen geschilderde deur, ligt een dikke kat te zonnen. Ongeïnteresseerd laat ze ons voorbijlopen. Ze kijkt zelfs niet op. Wie kijkt er nu naar een koppel dat de jeugd voorbij is? Het is niet ver naar Jan, maar de hobbelige oude kasseien en de arduinen kademuur zijn geen ideaal parcours voor gemakkelijke schoenen. In het restaurant hangen enkele kunstwerken van de vrouw des huizes, heel toepasselijke kunst, niet opzichtig, maar volwassen. Jan staat in de deur en heet ons welkom. Een geanimeerd gesprek is het gevolg.

We drinken Sherry, van oudsher het aperitief, en een herinnering aan vroeger. Er is een Sherry op de markt die heel goedkoop is en super van kwaliteit. Ik vergeet te vragen wat het is.

Het hele menu is zoals je bij Jan weet, super lekker. Mevrouw doet de bediening. Ze is aan de hand geopereerd en dat is lastig als je zelfstandig bent. De vrouw van mijn vriend is er ook aan geopereerd en dat heeft

twee maand revalidatie gevegd. Ik vertel het liever niet, om haar te sparen.

De wijn is lekker, de sfeer ontspannen.

Tijd is hier niet aanwezig met een tikkende klok. Tot de gsm van mijn vrouw ons uit de rust haalt. We zijn geen dokter maar leven ook met de druk van altijd bereikbaar te moeten zijn. Het is een stuk van ons leven geworden. Ik luister niet en kijk door het raam naar een gemeente-arbeider die met een scherpe punt het gras wegprutst tussen de kasseien. Je bent met de jaren verleerd om vrije tijd als dusdanig te erkennen. Na het dessert nemen we afscheid.

Drie buitenlandse types flaneren langs de waterkant op zoek naar integratie. Wij wandelen terug naar de wagen. De kat ligt er nog steeds, maar schijnt ons nu te herkennen. Een wat oudere booteigenaar acht het nodig ons in te lichten dat hij aan het “poetsen” is. “Noodzakelijk toch,” klinkt het. We knikken instemmend. Het kleine eeuwenoude ophaalbrugje is netjes geveerd. Het is ons laatste herkenningspunt op de weg terug. Over het diner praten we niet. We weten immers van elkaar dingen zonder te spreken. Bij de wagen denk ik aan de jongelui die nu de plannen maken en parkings tekenen buiten de stad zodat wat ouderen op bussen moeten klauteren en hun zelfstandigheid moeten opofferen aan al dan niet goedgeluimde chauffeurs. Nog enkele jaren en het kan voor ons ook niet meer. Mobiliteit zou een recht van leven moeten zijn, maar

zolang het begrip “senioren” geen echte lading dekt en men niet wil begrijpen wat oud zijn betekent, zullen universitaire betweters de plannen mogen maken en zal een hele generatie buiten het net vallen.

Die generatie wordt alleen maar groter.

Ik verwacht niet teveel van wat de politiek hiermee gaat doen. Wellicht komt het eens op de agenda en wordt het verschoven naar latere datum. Wie kent dat: “fysieke beperkingen?” Het past niet in een vakje. Je bent gehandicapt of je bent ok. Daartussen is er vanaf je vijftigste een heel gamma belemmeringen. Hoe ga je dat regelen? En regelen zonder te discrimineren? Regelen zonder te stigmatiseren?

“Keine Ahnung” zou de Duitser zeggen.

Restaurant “Jan” in Goes is een aanrader als je eens iets te vieren hebt met twee of vier. Jan, de kok, is de zoon van een bakker. Hij weet als geen ander wat werken is. In de bakkerij van zijn vader was het op de dagen dat men de beroemde oliebolletjes maakte een weekend zonder slapen. Ben je zo opgegroeid, dan is een beetje druk, kinderspel.

Ik mocht thuis verder studeren. Maar tijdens elk schoolverlof moest ik thuis meewerken. Dat betekende op een zaterdag vanaf zeven uur ‘s morgens in een Brussels nieuwbouw- appartementsblok het glas naar elke verdieping dragen, langs een onafgewerkte betonnen trap. Soms zeven verdiepingen hoog. Beginnen om zeven uur en stoppen als het donker werd. Qua training is het parcoursje van onze Rode Duivels dan een lachertje. Maar doorbijten dat leer je dan wel. Zeker als een veertigjarige je voorbij loopt op de trap en roept: He, snotneus, waar blijft ge?

Bob Dylan zong: “But the times they are a changing”....

Met wat geluk kan je dan vijftig jaar later eens iets gaan eten bij Jan in Goes.

Sam